

Smysl pro rodinu.

Útulný domov! V těchto slovech spočívá zvuk, který zřetelně poukazuje na to, **jaký** má být domov, který si člověk zakládá zde na zemi.

Je to **výraz** již zcela správný, jako všechno, co slovo dává lidem, avšak člověk také zde pokřivil jeho jasný smysl a v úpadku ho strhl do bahna.

Tak se olupoval o jednu podporu za druhou, které mu mohly poskytnout oporu v pozemském bytí, a vše od počátku čisté bylo skrze falešné lidské smýšlení zle zkaleno a často dokonce rouhavě změněno v močál, který se rozvinul v masový hrob duší.

K tomu také patří smysl pro rodinu v **dosavadní** formě, který je tak často opěvován a vyzdvihován jako něco ušlechtilého, charakterního a obzvlášť vysoké hodnoty, jako něco, co je člověku poskytováno jako veliká opora, která ho má posilovat a podporovat, a co ho učiní ctihodným pozemským občanem, který bezpečně a chráněn je schopen vystoupit za svůj existenční boj, jak každý pozemský život dnešní lidé rádi označují.

Jak pošetilí jste však, vy lidé, jak úzce máte omezen svůj rozhled ve všem, co se týká **vás** a vašeho putování skrze stvoření.

Právě tento vámi tak vysoce ceněný smysl pro rodinu je onou pastí, která s vysokou jistotou žádá nesčetné oběti a také je dostává; neboť mnozí lidé jsou do ní bezohledně vrženi skrze

nepsané zákony lidských zvyklostí a pevně v ní držení tisícerymi náručemi, až duševně žalostně chřadnouce bezbranně se podřídí líným masám, které je strhnou do hlubin mdlé neosobnosti!

A kupodivu: Právě všichni tito lidé, kteří se snaží s houževnatou energií pevně držet takovýchto falešných forem, si ještě představují, že před Božím soudcem tím platí za obzvláště cenné, avšak já pravím vám, že oni se počítají k těm nejhorším škůdcům, kteří **brzdí** vývoj a zesílení mnohých lidských duchů, místo aby je podporovali!

Otevřete přece konečně brány svého citění, abyste sami mohli poznat to falešné, které se uhnízdilo ve **všech** věcech a zvyklostech, které člověk zformoval; neboť je přece zformoval pod vládou pokřiveného rozumu, který vedl Lucifer!

Chci se pokusit dát vám obraz, který vás může přiblížit pochopení. Ten úzce souvisí s velikým a zákonitým kroužením ve stvoření, které je poháněno zákonem pohybu a má udržovat všechno zdravé, protože jen ve správném pohybu může setrvat svěžest a síla.

Vezměme jednou, jaké to na zemi **má** být, a ne, jaké to nyní je. Zde by všechno duchovno na zemi bylo podobno jasné tekutině, která by se nalézala a zůstávala v trvalém kroužícím pohybu, aby nezhutněla, nebo dokonce snad neztuhla.

Představte si také svěže bublající potok. Jak lahodná je jeho voda, jak osvěžující a oživující občerstvení nabízí všem žíznícím a tím přináší radost, rozdává požehnání na cestě těm, kdo ji přijmou.

Oddělí-li se však od této vody tu a tam malá část tím, že samočinně odskočí stranou, tak zůstane část, která se odloučila, ve většině případů brzy tiše stát jako tůňka, která ve svém oddělení ztrácí rychle svěžest a čirost a vydává odporný zápach, protože se bez pohybu pozvolna kazí, musí se stát špatnou a zahnívající.

Přesně tak je tomu s duchovním zachvíváním pozemských lidí. Dokud harmonicky krouží podle zákona pohybu, bez překážek nebo chvatu, bude se také blahodárně rozvíjet ke zcela netušené síle, tím přinese s sebou trvalý vzestup, protože bude současně podporováno ze všech druhů záchvěvů v celém stvoření, zatímco se mu nic nestaví na odpor, nýbrž všechno se s ním radostně spojuje a jeho působení jen pomáhajíc posiluje.

Takové byly záchvěvy kdysi již před dlouhými, dlouhými věky a ve zdravé nenucenosti a samozřejmosti stoupal každý lidský duch radostně se rozvíjeje v poznání vždy výše. Vděčně sál všechny paprsky, které mu mohly být ze Světa pomocně poslány, a tak tekł čerstvý proud duchovních sil živoucí vody až dolů k zemi a odtud ve formě vděčného uctívání a jako výtrysk trvalého prožívání míruplně opět vzhůru k prameni udržování.

Nádherný zdar byl všude toho důsledkem a jako jásavý chvalo zpěv v radostném plynulém kroužení harmonického pohybu zněly v celém stvoření šumivé akordy nezkalené čistoty.

Tak tomu bylo kdysi, dokud nenastalo zkřivení poznání skrze formování falešných pojmů v lidské ješitnosti a tím nepřineslo poruchy zázračného do sebe zasahujícího působení paprsků stvoření, které ve svém neodvratném vystupňování musely nakonec vynutit zánik všeho toho, co se k nim úzce

připoutalo.

K těmto poruchám patří kromě mnoha jiného také ještě dnešní strnulý smysl pro rodinu ve své falešné formě a svém sotva uvěřitelném rozšíření.

Potřebujete si to jen obrazně představit. V harmonickém zachvívání a kroužení vzhůru usilujícího ducha, které osvěžujíc zářilo kolem země, kterou ve spojení s bytostnými blahodárně jasně prozařovalo a v silné touze po Světle ji táhlo vzhůru, vznikla náhle váznutí skrze malá, již jen málo kroužící zhutnění. Jako u chladnoucí polévky, kde se tuk oddělí sražením. Srozumitelnější vám snad ještě bude, když tento děj přirovnám k nezdravé krvi, která se tu a tam zhustí, tělem pak může proudit již jen líně a brzdí tak nutný a udržující pulz.

Na tomto obraze lépe poznáte základní, vážný význam **duchovních** pulzů ve stvoření, které nalézají v krvi pozemského člověka jako malý obraz své nejhrubší vyjádření. Je to pro vás jasnější k porozumění než obraz polévky a bublajícího potoka.

Jako další přirovnání může také ještě posloužit, když se do dobře promazaného stroje vhodí rušivé zrnko písku.

Jakmile se sám o sobě přirozený smysl pro rodinu nezdravě nebo špatně vyvíjí, musí působit brzdě a strháváje v nutném zachvívání zákona pohybu radostného úsilí vzhůru; neboť nynější smysl rodinné soudržnosti má jako základ již jen výchovu a udržení **hrubohmotných** výhod a také pohodlnost, dál už nic.

Tak pozvolna vznikaly všechno duchovní zachvívání

zatěžující a ochromující rodinné balvany, které v jejich zvláštních druzích nelze vůbec jinak označit; neboť ti, kteří k nim patří, se oboustranně **poutají**, visí na sobě a tvoří tím tíži, která je drží dole a táhne je neustále hlouběji.

Činí se vzájemně na sobě závislími a ztrácí pozvolna to, co je činí vysloveně **jednotlivými osobnostmi**, což je jako duchovní označuje, a proto také k tomu zavazuje.

Tím nedbale odstrčili ve vůli Boží pro ně spočívající příkaz a učinili se druhem skupinových duší, kterými ve své podstatě nikdy nemohou skutečně být.

Každý mluví do cest druhého, chce je dokonce často i určovat, a navazuje tak neroztržitelná svazující vlákna, která všechny vzájemně přikovají a táhnou dolů.

Ztěžují jednotlivci, aby se v probuzení svého ducha od nich osvobodil a krácel sám svou cestou, na které se může rozvíjet a která je mu také předepsaná osudem. Tak mu bude znemožněno, aby se osvobodil od své karmy pro Bohem chtěný vzestup svého ducha.

Jakmile chce podniknout jen první krok na cestě ke svobodě **svého** ducha, která je tou správnou jen **pro něj a jeho** vlastní druh, není však stejná současně pro všechny ty, kteří se nazývají členy rodiny, zvedne se ihned pokřik, napomínání, prosby, výčitky nebo také hrozby ode všech těch, kteří se tím snaží, aby tohoto „nevděčníka“ v nátlaku jejich rodinné lásky nebo mínění strhli opět zpátky!

Co všechno se v tom vykoná, čeho se využije, zejména když

se jedná o nejcennější věci, které člověk vlastní, jako o Bohem mu danou a také nutnou sílu rozhodnutí svého svobodného chtění v **duchovním** směru, za něj bude volán k odpovědnosti **jedině on sám** a nikdo jiný za něj zákonem vzájemného působení.

Je to vůle Boží, aby se člověk bezpodmínečně vyvíjel k **vlastní** osobnosti, s nejvýraznějším vědomím odpovědnosti za své myšlení, chtění a své jednání! Avšak možnosti k vývoji své vlastní osobnosti k zesílení samostatné schopnosti rozhodování a především také nutného zocelení ducha a jeho udržení se v pohybu v neustálé bdělosti, což všechno může povstat jen jako následek odkázání na sebe sama, **to zcela zaniká pod poutajícím smyslem pro rodinu**. Otupuje, dusí vzklíčení a radostný rozkvět toho nejcennějšího v člověku, což ho přece před jinými hrubohmotnými tvory označuje jako člověka, jako **vlastní osobnost**, k čemuž je jeho duchovní původ uzpůsoben a určen.

Nemůže dojít k rozvoji; neboť smysl pro rodinu existující v **neblahém** druhu klade mu jen požadavky na práva, která ve skutečnosti vůbec nejsou, tak často se stává neslýchanými mukami, trhá mír a ničí každé štěstí. Následkem je, že nakonec každá síla pohánějící vzhůru odplyne.

Svolejte jednou jen **ty** lidi, kteří tím již museli trpět a duševně při tom chřadli, a bude jich množství téměř bez počtu!

I když skrze smysl pro rodinu vane dobro chtějící pozemská láska lidí nebo jen pocit, který pozemští lidé nazývají láskou, tak to není o mnoho lepší; neboť pak se bude vždy snažit učinit jednotlivci všechno pokud možno pohodlným, jemu právě to, co by mohlo přinutit jeho duchovní síly k rozvoji, chce mu to uspořít ... z lásky, starostlivosti nebo rodinné povinnosti.

A takovým lidem, kterým je každá cesta urovnána, je často záviděno a kvůli tomu jsou snad dokonce i nenáviděni! Ve skutečnosti jsou jen politováníhodní; neboť takto falešně řízená láska či zvyklost falešně použitého smyslu pro rodinu není nikdy dobrodiním, za které se to považuje, nýbrž to působí jako zákeřný jed, který s neomylnou jistotou nenechá rozvinout síly dotyčného, jeho ducha tím jen zeslabí.

Lidem je tím odňat v přirozeném vývoji určený dočasný tlak, který vyzývá k rozvinutí všech duchovních sil, a právě tím nabízí tu nejlepší a nejsilnější pomoc pro duchovní vývoj, jakožto milost všemoudrého Stvořitele, která v sobě skrývá veliká požehnání k udržování a ke všem podporám.

Dnes všeobecně známý a oceňovaný smysl pro rodinu v širším významu je pro každého lidského ducha jako nebezpečný uspávací nápoj, který ho znává a ochromí. Brzdí a brání mu v nutném duchovním vzestupu, protože jednotlivým členům rodiny je přímo odklízeno z cesty všechno to, co jim může pomoci, aby v sobě zesílili. Vypěstují se z nich duchovně mdlé a přepěstované skleníkové rostliny, avšak žádní silní duchové.

Tisícere jsou druhy škodlivých, brzdících zvyklostí, které s sebou přináší falešně používaný smysl pro rodinu jako špatné následky. Máte se velmi rychle a snadno naučit poznávat, když budete jen napřed schopni všechno pozorovat ze správného stanoviska, které musí přinést život a pohyb do doposud tak líných mas odpočívajících rodinných balvanů, které se hromadí a ucpávají Bohem chtěný koloběh odpovídající zákonům stvoření a zdravější činnost ducha zavalí, každou radostnou svěžest ochromí a otráví, zatímco se společně s tisícerymi pouty pokládají kolem lidského ducha, aby jim nevyklouzl nebo

nepřinesl do dlouho navyklého způsobu žádný neklid, který by je musel rušit v jejich samolibostech.

Se zděšením uvidíte, jak vy sami trčíte ještě v tak mnohých vláknech stejně jako moucha v síti smrtonosných pavučin.

Jestliže se jen pohnete, jestliže se snažíte vyprostit se z nich, abyste došli k vaší Bohem chtěné duchovní samostatnosti, protože přece vy sami nesete také odpovědnost, tak s hrůzou uvidíte, jak dalekosáhle se projevil již jen pokus vašeho neočekávaného pohybu, a na tom pak můžete také teprve poznat, jak rozmanitá tato vlákna jsou, do nichž vás neúprosně zapředly falešné zvyklosti!

Zachvátí vás úzkost při tomto poznání, které můžete nalézt jen v **prožití**. Avšak prožití přijde rychle, zahučí to kolem vás, jakmile vaše okolí uvidí, že je to se změnou vašeho myšlení a citění **vážné**, že váš duch se chce probudit a kráčet svou **vlastní** cestou, která je mu určena k vývoji, jakož i k osvobození a spáse vzájemným působením určeným v dřívějších rozhodnutích.

Budete překvapeni, ba zděšeni, až uvidíte, že by vám byla ráda a ochotně prominuta každá nejhrubší chyba, všechno, dokonce i to nejhorší, avšak jen ne úsilí **duchovně** se osvobodit a mít v tom **vlastní** přesvědčení! I když o tom nechcete vůbec mluvit, i když s tím ostatním dopřáváte klid, uvidíte, že to vše není schopno to změnit, protože **vás** lidé v klidu nenechají!

Když však ve vší tichosti pak pozorujete a zkoumáte, tak musí vás to jen ještě posílit v poznání všeho falešného, co lidé v sobě nesou; neboť to **ukazují** zcela jasně způsobem, **jakým** jednají v náhle nově se probuzené horlivosti vás zadržet. Horlivosti,

která se rozvíjí jen skrze neklid z nezvyklosti a z touhy setrvat v obvyklé vlačnosti a zůstat v ní bez vyrušení.

Je to strach **před** tím, náhle spatřit a ocitnout se před **Pravdou**, která je zcela jiná než ta, ve které se doposud v líné samolibosti uspávali.

V příští přednášce budu vysvětlovat, **jak** v tom máte jednat, pokud se chcete harmonicky, tedy přínosně ve stvoření zachvívat.